

Sygn. akt VI GC 96/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 08 lipca 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **D. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej D. K. na rzecz powoda (...) Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 66 135,38 złotych (sześćdziesiąt sześć tysięcy sto trzydzieści pięć złotych trzydzieści osiem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie przekraczającymi wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonych od kwoty 59 626,98 złotych za okres od dnia 22 maja 2018 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej D. K. na rzecz powoda (...) Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 6 244 złotych (sześć tysięcy dwieście czterdzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanej D. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 2 480 złotych (dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem różnicy pomiędzy opłatą sądową od pozwu należną a uiszczoną.

Sygn. akt VI GC 96/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 maja 2018 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej D. K. kwoty 66 135,38 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, z ograniczeniem wynikającym z treści art. 481 § 2¹ k.c., naliczanymi od kwoty 59 626,98 złotych za okres od dnia 22 maja 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwaną D. K. umowę kredytu numer (...), na podstawie której przekazał pozwanej w dniu 12 maja 2015 roku środki pieniężne. Pozwana jednakże nie wywiązywała się z obowiązku spłaty rat kredytu, wobec czego umowa została wypowiedziana, a roszczenie o zwrot pozostałej niespłaconej kwoty stało się wymagalne.

Nakazem zapłaty wydany w dniu 25 czerwca 2018 roku w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 941000/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwana D. K. domagała się oddalenia powództwa wskazując, że dochodzone roszczenie nie istnieje, a jeżeli nawet istnieje, to uległo ono przedawnieniu.

W piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 18 marca 2019 roku” (k. 141-145 akt) pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko wyrażone w sprzeciwie, a nadto wskazała, że z uwagi na wadliwość złożonego przez powodowy bank oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy kredytowej, umowa ta obowiązuje w dalszym ciągu, wobec czego dochodzona pozwem kwota nie uzyskała statusu wymagalności. Pozwana wskazała również, że wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda nie stanowi dokumentu urzędowego, wobec czego nie posiada on istotnej mocy dowodowej, a także zakwestionowała wysokość należności pozostałej do spłaty a dochodzonej w niniejszym postępowaniu, przy czym oświadczyła, że nie dysponuje jakimikolwiek dokumentami potwierdzającymi wysokość dokonanych wpłat na poczet spłaty należności wynikających z zawartej umowy kredytowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05 maja 2015 roku D. K. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) zawarła z (...) Bank spółką akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu „Kredyt Obrotowy – operacyjny ratalny” numer(...).

Na podstawie tej umowy bank jako kredytodawca udzielił D. K. kredytu w kwocie 70 000 złotych z przeznaczeniem na bieżące finansowanie prowadzonej działalności, zaś D. K. jako kredytobiorca zobowiązała się do spłaty tego kredytu wraz odsetkami i innymi należnościami wynikającymi z umowy w 120 ratach, których termin zapłaty i wysokość określone zostały w harmonogramie spłat.

Oprocentowanie kredytu było zmienne. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia – w przypadku: niedotrzymania przez kredytobiorcę któregokolwiek z warunków udzielenia kredytu; niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, w szczególności w przypadku, gdy kredytobiorca zalega w całości lub części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo wezwania do zapłaty nie spłaci zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania; stwierdzenia, że którekolwiek z oświadczeń lub dokumentów złożonych przez kredytobiorcę we wniosku o udzieleniu kredytu lub umowie kredytu jest fałszywe lub niezgodne ze stanem faktycznym; nieustanowienia przez kredytobiorcę we wniosku lub ustania któregokolwiek z wymaganych przez bank zabezpieczeń kredytu w sposób sprzeczny z umową kredytu; zbycia lub obciążenia przez kredytobiorcę lub dłużnika rzeczowego którejkolwiek z ruchomości stanowiącej zabezpieczenie kredytu; pogorszenie – według oceny banku – zdolności kredytowej kredytobiorcy rozumianej zgodnie z art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe; wystąpienie przeciwko kredytobiorcy przez jakikolwiek podmiot trzeci z powództwem o świadczenie przekraczające kwotę kredytu lub z powództwem, którego wartość przedmiotu sporu przekracza bądź jest powyższą kwotę bądź z innym powództwem, które w razie niekorzystnego rozstrzygnięcia może spowodować po stronie kredytobiorcy powstanie zobowiązania przekraczającego powyższą kwotę; wszczęcia postępowania układowego wobec kredytobiorcy; otwarcia likwidacji kredytobiorcy oraz niewykonania wezwania, o którym mowa w § 9 ust. 4 punkt b podpunkt v warunków umowy kredytu.

Okres wypowiedzenia liczony był od dnia doręczenia przez bank przesyłką listową pisemnego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu, a w przypadku wypowiedzenia umowy przez kredytobiorcę – od dnia wpłynięcia przesyłki do banku.

Zgodnie z § 19 lit. B pkt 4-6 regulaminu kredytowania (...) Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W. stanowiącego integralną część umowy, w wypadku niespłacenia przez kredytobiorcę w terminie spłaty raty wynikającej z umowy kredytu lub harmonogramu spłat oraz wiarygodności banku po upływie okresu wypowiedzenia, niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym, a kwota kapitału stanowiła kapitał przeterminowany, który podlegał

oprocentowaniu według stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Stosownie zaś do § 9 pkt 4 lit. b II kredytobiorca zobowiązał się do wskazywania każdorazowo nowego adresu do doręczeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku zaś braku wskazania właściwego adresu – ostatnio wskazany adres do doręczeń będzie adresem właściwym dla miejsca zamieszkania kredytobiorcy w postępowaniu sądowym.

umowa kredytu – k. 56-59 akt, aneks do umowy kredytu – k. 60 akt, regulamin kredytowania – k. 102-106 akt, tabela opłat i prowizji – k. 100-101 akt

W związku z zawartą umową kredytu D. K. złożyła w dniu 06 maja 2015 roku (...) Bank spółce akcyjnej z siedzibą w W. dyspozycję uruchomienia środków z przedmiotowej umowy.

dyspozycja uruchomienia środków – k. 77 akt

W dniu 12 maja 2015 roku kwota kredytu została przekazana na rachunek bankowy D. K..

D. K. regulowała raty kredytu w różnych wysokościach i terminach. Łącznie dokonała zapłaty 26 ze 120 rat.

dyspozycja uruchomienia kredytu – polecenie przelewu – k. 78 akt, wyciąg numer (...) – k. 80-83 akt, historia naliczania odsetek – k. 84-86 akt, historia wpłat – k. 90-91 akt, zestawienie należności i spłat kredytu – k. 92-96 akt, zestawienie należności i zaległości kapitałowych z kalkulacją odsetek – k. 97-99 akt, harmonogram spłat – k. 79 akt

W związku z brakiem uiszczania rat kredytu pismem z dnia 02 października 2017 roku (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. wezwał D. K. do zapłaty zadłużenia z tytułu nieuiszczonych rat kredytu w kwocie 3 075,04 złotych.

ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 87-89 akt

Z uwagi na nieuiszczenie jakichkolwiek należności, w dniu 08 listopada 2017 roku (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. skierował do D. K. pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytowej z dnia 12 maja 2015 roku z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia.

W piśmie wskazano, iż brak wpłaty wskazanego zadłużenia w powyższym okresie spowoduje, że cała należność kapitałowa w kwocie 59 626,98 złotych stanie się natychmiast wymagalna wraz z należnymi odsetkami.

Korespondencja została nadana na dwa znane bankowi adresy D. K., tj. ulica (...) w S. oraz ulica (...) w G.. Pismo skierowane na adres znajdujący w G. zostało odebrane w dniu 15 listopada 2017 roku przez pracownika biura, natomiast pismo nadane na adres w S. nie zostało podjęte.

oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytowej – k. 61, 64 akt, potwierdzenie odbioru – k. 62-63 akt, kopia koperty ze zwróconą korespondencją – k.65-66 akt, zeznania pozwanej D. K. – protokół rozprawy z dnia 08 lipca 2019 roku – k. 180-180v akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:40-00:09:30)

W dniu 17 kwietnia 2018 roku (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. skierował do D. K. ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty wskazując siedmiodniowy termin płatności wymagalnego zadłużenia obejmującego kwotę kapitału (59 626,98 złotych), odsetki umowne (4 109,26 złotych), odsetki karne (869,44 złotych) oraz koszty monitu (30 złotych).

Wezwanie to zostało odebrane w dniu 20 kwietnia 2018 r roku, jednakże mimo powyższego D. K. nie dokonała zapłaty powyższej kwoty.

wezwanie do zapłaty – k. 67 akt, potwierdzenie nadania i odbioru przesyłki – k. 68-6 akt

W dniu 22 maja 2018 roku (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. w oparciu o księgi rachunkowe wystawił wyciąg z ksiąg banku, w którym wskazano, że zobowiązanie dłużnika D. K. wynikające z umowy kredytu numer (...) wynosi 66 135,38 złotych i obejmuje kapitał kredytu w kwocie 59 626,98 zł złotych, odsetki od należności niespłaconej w terminie naliczone do dnia 21 maja 2018 roku w kwocie 5 558,40 złotych oraz koszty, opłaty i prowizje w kwocie 950 złotych. Wskazano również, że dalsze należne bankowi odsetki, które obciążają dłużnika od dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku obliczane są od kwoty 59 626,98 złotych według stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych wynoszącej czterokrotność stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

wyciąg z ksiąg banku – k. 73 akt, pełnomocnictwo – k. 76 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy nadania im przymiotu wiarygodności.

Jednocześnie w świetle obdarzonych wiarą dowodów Sąd uznał zeznania pozwanej D. K. za niewiarygodne w części dotyczącej twierdzenia o nieotrzymaniu oświadczenia powodowego banku o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy kredytowej, jak bowiem wynika ze zwrotnego poświadczenia obioru – przedmiotowe oświadczenie zostało skierowane na wskazany w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej adres do korespondencji pozwanej i co więcej zostało odebrane przez pracownika biura, natomiast podnoszona przez pozwaną okoliczność, że biuro to ma charakter wirtualny i oświadczenie takie nie zostało jej fizycznie przekazane pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania, tym bardziej, że pozwana na żadnym etapie postępowania – będąc reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika – nie podnosiła zarzutu niedoręczenia jej przedmiotowego oświadczenia.

W pozostałym zakresie jej zeznania były lakoniczne, mimo podniesionego zarzutu dotyczącego wysokości dochodzonej pozwem kwoty pozwana nie potrafiła wskazać ani okresu nieuiszczenia należności, ani wysokości dokonanych wpłat.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 08 lipca 2019 roku Sąd pominął dowód z zeznań powoda, albowiem mimo prawidłowego wezwania osoby uprawnione do reprezentowania powoda nie stały się i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej D. K. kwoty 66 135,38 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, z ograniczeniem wynikającym z treści art. 481 § 2¹ k.c., naliczanymi od kwoty 59 626,98 złotych za okres od dnia 22 maja 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – swoje roszczenie wywodząc z umowy kredytu łączącej strony oraz faktu jego niezwrócenia przez pozwaną w całości w umówionym przez strony terminie.

Pozwana D. K. kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu podnosiła, że dochodzone roszczenie nie istnieje, a jeżeli nawet istnieje, to uległo ono przedawnieniu, a także wskazała, że z uwagi na wadliwość złożonego przez powodowy bank oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy kredytowej, umowa ta obowiązuje w dalszym ciągu, wobec czego dochodzona pozwem kwota nie uzyskała statusu wymagalności. Pozwana wskazała również, że wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda nie stanowi dokumentu urzędowego, wobec czego nie posiada on istotnej mocy dowodowej, a także zakwestionowała wysokość należności pozostałej do spłaty a dochodzonej w niniejszym postępowaniu, przy czym oświadczyła, że nie dysponuje jakimikolwiek dokumentami potwierdzającymi wysokość dokonanych wpłat na poczet spłaty należności wynikających z zawartej umowy kredytowej.

Odnosząc się w tym miejscu do zarzutu nieistnienia zobowiązania wskazać należy, że zarzut ten jest chybiony. Dla wykazania zasadności swojego żądania, tak w zakresie zasady, jak i wysokości, powód (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą W. przedłożył bowiem nie tylko umowę kredytu zawartą z pozwaną i przez nią podpisaną – której autentyczności i prawdziwości pozwana nie kwestionowała, a wręcz w swoich zeznaniach potwierdziła jej zawarcie – wraz ze stanowiącymi integralną część umowy regulaminem kredytowania oraz tabelą opłat i prowizji, ale również szereg wydruków z systemu bankowego, z których to dokumentów jednoznacznie wynikało, iż powód wykonał swoje zobowiązanie i wypłacił pozwanej środki pieniężne w oparciu o zawartą umowę kredytu (co zresztą również potwierdziła pozwana w swoich zeznaniach). Niezależnie jednakże od powyższego, nie sposób pominąć przy tym, iż ze wskazanych powyżej dokumentów jednoznacznie wynikało także, że pozwana przez pewien czas spłacała kredyt. Oznacza to, że środki pieniężne faktycznie zostały przekazane do jej dyspozycji przez powoda. Przyjęcie zaś, że pozwana – pomimo braku zobowiązania i nieudzielenia jej kredytu (nieistnienia zobowiązania do jego spłaty) – spłacała przez pewien czas regularnie na rzecz powoda raty kredytu nie daje się pogodzić z wnioskami płynącymi z zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Na marginesie wskazać należy, że część wspomnianych dokumentów z uwagi na brak podpisu nie stanowiła dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c., lecz inny środek dowodowy, o jakim mowa w art. 309 k.p.c.

Nie budziło wątpliwości, że strony zawarły umowę kredytu uregulowaną w art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (test jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 2187), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas określony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Wspomnieć w tym miejscu należy, że stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Podzielając wnioski wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 wskazać należy, że to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązku, na stronie pozwanej (w niniejszym przypadku na D. K.) spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

Dla wykazania zasadności swojego żądania, tak w zakresie zasady, jak i wysokości, powód (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą W. przedłożył nie tylko umowę kredytu zawartą z pozwaną wraz ze stanowiącymi integralną część umowy regulaminem kredytowania oraz tabelą opłat i prowizji, ale również szereg wydruków z systemu bankowego, z których to dokumentów jednoznacznie wynikało, iż pozwana zaprzestała regulowania rat kredytu, a także sposób zarachowania spłat dokonywanych przez pozwaną i sposób naliczania odsetek umownych, zarówno kapitałowych, jak i za opóźnienie (karnych), a zatem, w ocenie Sądu, uznać należało, że powód udowodnił okoliczności przemawiające za uwzględnieniem powództwa.

W powyższych okolicznościach ciężar wykazania faktów uzasadniających zdaniem pozwanej oddalenie powództwa, spoczywał na pozwanej D. K., czemu nie sprostała. Wskazać przy tym należy, że część zarzutów pozwanej miała charakter bardzo ogólny i odnosiła się do mocy dowodowej przedłożonych dokumentów. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie. Pozwany odmawiając uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 grudnia 2006 roku w sprawie o sygn. akt IV CSK 299/06). Pozwana powinna zatem wskazać konkretnie, w jakim zakresie żądanie pozwu jest np. zawyżone lub nieprawidłowo wyliczone, czego w żadnej mierze nie uczyniła podnosząc jedynie, po doręczeniu jej dokumentów

dołączonych przez powoda, że kwestionuje wysokość dochodzonej kwoty. Powyższe nie mogło jednakże prowadzić do uznania, że pozwana skutecznie zakwestionowała dochodzoną pozwem należność, tak co do zasady, jak i wysokości.

Trafnie wskazuje przy tym pełnomocnik pozwanej, że stosownie do art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (test jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 2187) urzędowa moc prawna wyciągu z ksiąg bankowych dotyczy jedynie czynności bankowych i nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym, a co a tym idzie dokument ten nie korzysta z domniemań prawnych właściwych dla dokumentów urzędowych. Zauważyć jednak trzeba, że jest to dokument prywatny i jako taki stanowi pełnoprawny środek dowodowy. Przedłożony przez powoda wyciąg był podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw oraz obowiązków majątkowych banku oraz opatrzony pieczęcią banku i w tym zakresie stanowił wystarczające potwierdzenie wysokości roszczenia powoda. W okolicznościach analizowanej sprawy pozwana nie zdołała zakwestionować prawdziwości tego dokumentu ani nie podważyła prawidłowości i rzetelności wyliczeń w nim odzwierciedlonych.

Wskazać trzeba przy tym, że wyciągi tego rodzaju muszą odzwierciedlać stan ksiąg rachunkowych banku prowadzonych według szczegółowych zasad określonych w ustawie z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 395), a banki w zakresie prawidłowości danych w nich zawartych poddawane są wnikliwej kontroli instytucji działających w ramach nadzoru finansowego. Podkreślenia wymaga fakt, iż to, że wyciągi z ksiąg banku w świetle obowiązujących obecnie przepisów prawa nie posiadają mocy dokumentu urzędowego, nie zmienia faktu, iż wyciągi te, podobnie jak pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, podlegają ocenie Sądu orzekającego w zakresie ich wiarygodności, prawdziwości i mocy dowodowej i w konsekwencji Sąd w dalszym ciągu jest uprawniony na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. do poczynienia na podstawie tychże wyciągów wiążących ustaleń faktycznych.

Odnosząc się natomiast do podnoszonej w treści pisma z datą w nagłówku „dnia 18 marca 2019 roku” (k. 141-145 akt) kwestii braku skuteczności oświadczenia powoda z dnia 08 listopada 2017 roku o wypowiedzeniu umowy kredytowej w pierwszej kolejności wskazać należy, że strona powodowa za pomocą szeregu dokumentów księgowych wykazała, iż po stronie pozwanej wystąpiła zaległość w płatności należności wynikających z zawartej umowy kredytowej, które to zaległości na dzień złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy wynosiły łącznie kwotę 4 005,74 złotych (k. 61 akt) i mimo wezwania nie zostały uregulowane, a co w świetle przywołanych w części ustalającej zapisów umownych (§ 8 umowy kredytowej) oraz stanowiącego integralną część umowy regulaminu, umożliwiło bankowi wypowiedzenie umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z jednoczesną informacją, iż brak zapłaty wskazanej w wezwaniu kwoty w oznaczonym terminie spowoduje wymagalność całej należności kapitałowej w kwocie 59 626,98 złotych zostało doręczone na adres korespondencyjny pozwanej (który widnieje jako adres korespondencyjny w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej) w dniu 15 listopada 2017 roku, zatem od tego dnia rozpoczął bieg 30-dniowy termin wypowiedzenia.

Sąd miał na uwadze, że powodowy bank pouczył pozwaną w treści pisma z dnia 08 listopada 2017 roku, że brak spłaty zadłużenia przeterminowanego w terminie 30 dni od dnia otrzymania przedmiotowego pisma spowoduje, iż po upływie okresu wypowiedzenia, kwota wszystkich zobowiązań z umowy stanie się wymagalna. Zatem powód nie tylko wskazał, w jakiej wysokości zadłużenie posiada pozwana na dzień 08 listopada 2017 roku i w jakim terminie winna je uregulować, ale również poinformował o wysokości zadłużenia, jakie powstanie na dzień wypowiedzenia umowy kredytu. Treść oświadczenia banku, które w ocenie Sądu jest stanowcze, w żadnej mierze nie pozwala na uznanie, że wypowiedzenie umowy kredytu będzie miało miejsce tylko w razie niedokonania spłaty zaległego zadłużenia.

Odwołując się zaś do zarzutu warunkowości omawianego wypowiedzenia należy wskazać, iż zawarte w przedmiotowym piśmie banku sformułowanie, wbrew odmiennemu zapatrywaniu pozwanej, nie pozostawiało wątpliwości, że wolą strony powodowej było wypowiedzenie umowy kredytowej. Powód jasno złożył powyższe oświadczenie, wskazał podstawy, przyczyny oraz termin wypowiedzenia, pozostawiając jednocześnie pozwanej możliwość spłaty zadłużenia w terminie 30 dni, co w żaden sposób nie modyfikowało, czy też nie zawieszało w czasie złożonego oświadczenia woli. Uznać zatem należy, iż treść złożonego przez powoda oświadczenia została nakreślona

w sposób jednoznaczny, nie pozwalający na odmienną jego interpretację. W tych okolicznościach należało stwierdzić, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia przedmiotowej umowy przez powodowy bank, co powodowało wymagalność całej kwoty dochodzonej pozwem. Sąd podziela przy tym stanowisko, iż dopuszczalne jest – co do zasady – dokonanie czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli wykonującego zobowiązanie, a zdarzenie zależne od zachowania strony może polegać na spełnieniu lub niespełnieniu świadczenia. Zastrzeżenie to podlega ocenie na podstawie art. 353¹ k.c., z uwzględnieniem normatywnej konstrukcji warunku określonej w art. 89 k.c. (tak Sąd Najwyższych w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 22 marca 2013 roku, sygn. akt III CZP 85/12), przy czym nie budziło też wątpliwości, że w odpowiedzi na oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pozwana nie uregulowała jakiegokolwiek kwoty. W tej sytuacji nawet gdyby oświadczenie banku uznać za warunkowe (co w ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie miało miejsca), to warunek ten – brak zapłaty zadłużenia – ziścił się powodując ustanie stosunku prawnego między stronami.

Co do podniesionego zaś zarzutu przedawnienia wskazać należy, że również w tym zakresie zarzut tej jest chybiony, albowiem w niniejszej sprawie nie doszło do upływu trzyletniego ustawowego terminu przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 118 k.c. Stwierdzić bowiem należy, odwołując się do dyspozycji art. 123 § 1 pkt 1 k.c., że strona powodowa wytaczając w dniu 22 maja 2018 roku powództwo przeciwko D. K. skutecznie przerwała bieg terminu przedawnienia dla przedmiotowego roszczenia (biegnący od momentu ustania stosunku prawnego wskutek wypowiedzenia), w związku z czym podniesiony przez pełnomocnika pozwanej zarzut należało uznać za całkowicie bezzasadny.

Mając powyższe okoliczności na względzie, na podstawie art. 69 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (test jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 2187) w zw. z art. 481 § 2¹ k.c. Sąd zasądził od pozwanej D. K. na rzecz powoda (...) Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 66 135,38 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie przekraczającymi wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 59 626,98 złotych za okres od dnia 22 maja 2018 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie powód wygrał proces w całości. Koszty przez niego poniesione wyniosły kwotę 6 244 złotych i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w kwocie 827 złotych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 5 400 złotych ustalone w oparciu o przepis § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265).

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o opłatach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 785) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej D. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 2 480 złotych tytułem różnicy pomiędzy opłatą sądową od pozwu należną (w kwocie 3 307 złotych) a uiszczoną (w kwocie 827 złotych).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 02 września 2019 roku